

Συνέντευξη στο site Theatrikaprogrammata.gr

Συνέντευξη στο site Theatrikaprogrammata.gr και τον Γιάννη Λασπιά

«Το θέατρο γεννάει και γεννιέται μέσα από την ομαδικότητα». <http://www.theatrikaprogrammata.gr>

Ο Ακίνδυνος Γκίκας είναι ένας καλλιτέχνης ιδιαίτερα αγαπητός από τους συναδέλφους του και από το θεατρόφιλο κοινό. Και όχι τυχαία. Ηθοποιός, σκηνοθέτης, δάσκαλος, υπηρετεί το θέατρο με πίστη, ταλέντο, αγάπη και προσήλωση, από τις σπουδές του στη δραματική σχολή του Εθνικού Θεάτρου μέχρι και σήμερα. Εκφραστικός, γλυκός, με φωνή ζεστή και μεστή διατηρεί τον παιδικό ενθουσιασμό και τη νεανική του ματιά και μας χαρίζει φέτος δύο μοναδικές παραστάσεις : «Ο ουρανός πάνω από την πόλη» στο Cartel και «Η Κούκλα που είχε δύο μαμάδες» στο 104.

Ακίνδυne μεγάλωσες κυριολεκτικά μέσα στο θέατρο...

Με έφερε στον κόσμο ένας πατέρας που αγάπησε και μετουσίωσε την τέχνη ως ζωή! Ηθοποιός, ζωγράφος, συγγραφέας, ποιητής, φίλος, σύντροφος, μα πάνω απ όλα ΠΑΤΕΡΑΣ.

Ο Νικηφόρος Γκίκας, ο μπαμπάς μου, αποτύπωσε μέσα μου ανεξίτηλα, στα ελάχιστα χρόνια που μπόρεσα να τον έχω δίπλα μου, τις αξίες του πράττειν και του διαλόγου. Με εφοδίασε με εικόνες και στιγμές που καθοδηγούν χωρίς να “επιβάλουν”. Μου έμαθε να “πρωτοπορώ” ως φυσική ροή του χρόνου και όχι ως βιασμό μιας μέρας...

Με μεγάλωνε μακριά αλλά και μέσα στο θέατρο, με έβαλε να συναναστραφώ με “μεγαλύτερα παιδιά” που εξέπεμπαν στα παιδικά μου μάτια ένα “χαμογελαστό φως”! Κουν, Διαμαντόπουλος, Λαζάνης, Μιχαηλίδης, Κουγιουμτζής, Λυμπεροπούλου, Αρμένης, Ευαγγελάτος, Τασσοπούλου, Βογιατζής, Πιατάς, Αξελός, Μητρούσης, Λογοθέτης, Καστανάς, Καρακατσάνης, Πέππας, ο παιδικός μου αδερφός ο Κώστας ο Μπάσης, Λούλου, Αβδελιώδης, Χατζησάββας και πολύ άλλοι μου χάρισαν αυτό το χαμόγελο, σκύβοντας στο ύψος ενός παιδιού. Με αρκετούς από αυτούς τα έφερε έτσι ο χρόνος να “παίξουμε” και πάνω στο σανίδι!

Ο Νικηφόρος έφυγε στα 35 του, εκεί κοντά στην αλλαγή της μέρας. Τον πήρε το “ρεύμα” Μάιο του 1977 κι εγώ ξέμεινα στα 11...

Ποια είναι η πρώτη σου μνήμη;

Να κάνω κούνια! Θυμάμαι μια αυτοσχέδια κούνια, στο πατρικό μας σπίτι στην Μυτιλήνη, τον αέρα να μου κλείνει τα μάτια, το γαλάζιο του ουρανού με μερικά ορφανά μικρά σύννεφα και ένα ξεκαρδιστικό παιδικό γέλιο!

Φέτος σκηνοθετείς και παίζεις με τη θεατρική ομάδα “Θα δούμε” στην παράσταση “Ο ουρανός πάνω από την πόλη” στο Cartel, μία θεατρική παράσταση εμπνευσμένη από το κινηματογραφικό σενάριο της ταινίας “Wings of desire” (Τα φτερά του έρωτα). Πώς προέκυψε η ιδέα του συγκεκριμένου έργου και η υλοποίησή της παράστασης;

Η ιδέα γεννήθηκε το 1987 όταν πρωτοείδα την κινηματογραφική ταινία. Πράξη θα γινόταν το 1999, μετά την σκηνοθεσία του “Δράκουλα- μια συμφωνία στην κόλαση” του Ιάκωβου Δρόσου που είχα ανεβάσει με την θεατρική ομάδα ΚΡΑΜΑ στο Studio Ιλίσια. Χρειάστηκε όμως τελικά να περάσουν κοντά 30 χρόνια για να πραγματοποιηθεί.

Και ήρθε σωστά η πραγματοποίηση, γιατί ο χρόνος ξέρει καλύτερα από εμάς το “πότε”, για να ολοκληρωθεί, να ωριμάσει και να πάρει την τελική του μορφή ως ένα πλήρως διασκευασμένο κείμενο, αρχικά από την Λήδα Κουτεντάκη που το μετέφρασε από τα Γερμανικά και στην συνέχεια τροποποιημένο και μεταφερόμενο στην Ελληνική πραγματικότητα του 2015 από την Σοφία Τσάκα.

Το έργο αποτυπώνει το “σήμερα” της Ελλάδας, την ανασφάλεια, την ανέχεια, τον φόβο, την φθορά, την γνώση και το μεγαλείο της!

Δεν θα υπήρχε καλύτερη χρονική στιγμή, νομίζω, από το να ανέβει αυτό το έργο σήμερα.

Η υλοποίηση του πολύ δύσκολη. Ποιος τολμά, τέτοιες εποχές και χωρίς χρηματοδότη, με μια θεατρική ομάδα, να στήσει μια παράσταση με 10 ηθοποιούς και άλλους τόσους συνεργάτες πίσω από τα “φώτα”;

Ας αφήσουμε όμως την λογική στους “υπολογιστές”...

Συνεργάζεσαι συχνά με ομάδες, είτε συμμετέχοντας σε αυτές, είτε δημιουργώντας τις και δίνεις πολλές ευκαιρίες σε νέους καλλιτέχνες. Πιστεύεις στη δύναμη της ομάδας και των νέων καλλιτεχνών; Αποτελούν πηγή έμπνευσης και δημιουργίας για σένα;

Πιστεύω και θα πιστεύω μέχρι να κλείσουν τα μάτια μου, ότι το θέατρο είναι ομαδικό άθλημα!

Στο ξεκίνημά μου, ως παιδί του Εθνικού Θεάτρου, άφησα την οικονομική σιγουριά της πρώτης τη τάξη, κρατικής σκηνής, για να πάω με ποσοστό, σε μια θεατρική ομάδα!

Ο δάσκαλός μου και αντιπρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου, εκείνη την περίοδο, στο Εθνικό Θέατρο, Ανδρέας Φιλιππίδης με θεώρησε “τρελό”, όταν του είπα μέσα στο γραφείο του, εικοσιενός μόλις χρόνων και με βλέμμα απερίγραπτης χαράς, δάσκαλε, με επέλεξε ο Γιώργος Μιχαηλίδης και με προσκάλεσε να παίξω τον Σεβαστιανό στην Τρικυμία του Σαίξπηρ στο “Ανοιχτό Θέατρο”! Δεν θα μείνω!

Το θέατρο γεννάει και γεννιέται μέσα από την ομαδικότητα, προχωράει και ανακαλύπτει, εκπαιδεύει! Δεν θεωρώ τα “θεάματα” που στήνονται για χάριν του “ενός” ότι αντιπροσωπεύουν το είδος που θέλω να υπηρετήσω και ως ηθοποιός αλλά και ως σκηνοθέτης...

Στην ομάδα δίνεις και παίρνεις και δεν εννοώ ευκαιρίες. Δεν πιστεύω σ αυτές! Ποιος άλλωστε είμαι εγώ, για να τολμήσω να ξεστομίσω ότι έδωσα στον οποιονδήποτε ευκαιρία... Όχι! Εμπιστοσύνη! Αυτό είναι η ομαδική δουλειά. Η αρχή και πεμπτούσια της εμπιστοσύνης! Για όσο αυτή αντέξει στην διάβρωση της ανθρώπινης “μικρότητας μας”...

Και ναί, αν δεν εμπιστευτείς τους νέους, δεν διδαχθείς από την φρεσκάδα τους και την σύγχρονη ματιά τους συνδέοντας τους ταυτόχρονα με τον ομφάλιο λώρο αυτού που προηγήθηκε, τότε πολύ φοβάμαι, ότι η επικάλυψη της καλλιτεχνικής σου “φορμόλης” δύσκολα θα σε συντηρήσει!

Είναι δύσκολο να παίζεις και να σκηνοθετείς ταυτόχρονα;

Ναι είναι! Έχω συμφωνήσει με τον εαυτό μου να μην το ξανακάνω αυτό. Στον Ουρανό το παραβίασα και ξέρω, ότι στο σύνολο μείωσα το αποτέλεσμα της ίδιας μου της δουλειάς! Έριξα όλο μου το βάρος στην σκηνοθεσία και καλά έκανα, με αποτέλεσμα, ως ηθοποιός να κάνω πρόβα και να δοκιμάζω πράγματα, μέσα στην παράσταση. Απαράδεκτο! Παραβίασα έναν από τους βασικούς μου κανόνες, σεβασμού, απέναντι στον θεατή που σε τιμά με την παρουσία του, ντύνεται, βγαίνει στον δρόμο έρχεται πληρώνει εισιτήριο και περιμένει να δει κάτι “άρτιο”. Ακόμη και αν δεν το αντιληφθεί, αισθάνομαι ότι τον έχω ξεγελάσει! Ελπίζω να μην το επαναλάβω.

Μια άλλη μεγάλη σου αγάπη είναι το παιδικό θέατρο. «Η Κούκλα που είχε δύο μαμάδες» της ομάδας Vivido αγαπήθηκε πολύ από το κοινό και συνεχίζεται για 3η συνεχόμενη χρονιά, σε σκηνοθεσία σου, στην κεντρική σκηνή του Θεάτρου 104.

Γεννήθηκε και πορεύεται! Η πρώτη μου σκηνοθεσία στο θέατρο, ως φοιτητής ακόμα στην σχολή του Εθνικού, ήταν μια παιδική παράσταση με συμφοιτητές μου, στον κινηματογράφο “ΑΛΕΞ” (που έχει γίνει πλέον σούπερ μάρκετ) στην Παπαδιαμαντοπούλου στα Ιλίσια. Ήταν τα “Στρουμφάκια”. Είχα φέρει, μετά από ένα ταξίδι μου στο Βέλγιο, ένα κόμικ με την “κατασκευή” της Στρουμφίτας το μεταφράσαμε από τα γαλλικά και το κάναμε παράσταση.

Αγαπώ το παιδικό θέατρο γιατί με εκπαιδεύει να κάνω καλύτερα θέατρο για τους μεγάλους! Αν καταφέρεις να μαγέψεις τα παιδιά τότε σίγουρα μπορείς να “συνεπάρεις” τους μεγάλους!

Ποιά πιστεύεις ότι είναι τα συστατικά μιας πετυχημένης παιδικής παράστασης;

Η απόλυτη αλήθεια και η απλότητα! Τα παιδιά δεν τα ξεγελάς με τερτίπια. Τους γονείς τους μπορεί, αλλά αυτά όχι! Το κακό είναι ότι τα τελευταία χρόνια έχει στηθεί μια επικερδέστατη “βιομηχανία” που λυμάνεται τον χώρο αυτό εκμεταλλευόμενη γονείς και παιδιά, στον βωμό του χρήματος.

Έχεις εργαστεί τόσο στο θέατρο ,όσο και στον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Ποιό είδος τελικά προτιμάς περισσότερο;

Το θέατρο!

Ποιές δουλειές σου θυμάσαι με ιδιαίτερη αγάπη;

Όλες! Με τα καλά τους και τα στραβά τους, σε όλες υπάρχει ένα κομμάτι του εαυτού μου! Δεν μπορώ να το “αποκληρώσω” και να το πετάξω. Από όλες τις δουλειές πήρα πράγματα. Έμαθα! Με εξέλιξαν σ αυτό που είμαι σήμερα. Καλό ή κακό, αυτό θα το κρίνουν οι άλλοι!

Ασχολείσαι με την μεταγλώττιση πολλά χρόνια και έχεις δανείσει την φωνή σου σε πάμπολλες παιδικές σειρές, ντοκιμαντέρ, παιχνίδια κ.λπ. Έχει μάλιστα αναλάβει την σκηνοθετική επιμέλεια-προσαρμογή και το casting για πολλές κινηματογραφικές και τηλεοπτικές παραγωγές στον χώρο της μεταγλώττισης. Ποια είναι τελικά τα προσόντα που πρέπει να ‘χει ένας ηθοποιός για ν’ ασχοληθεί με τη μεταγλώττιση;

Να είναι ηθοποιός! Συγκεντρωμένος, ετοιμόλογος, εύστροφος, τεχνίτης, λίγο τρελός, παιδί, εύγλωττος, αθώος, τρυφερός, ευφυής... Να είναι απλά ηθοποιός!

Τα μελλοντικά καλλιτεχνικά σου σχέδια ποια είναι;

Η ομάδα “ΘΑ ΔΟΥΜΕ”. Το υλικό της, τα υπέροχα πλάσματα που έχω την τιμή να αποκαλώ συναδέλφους και την απαρτίζουν! Αυτοί οι ώριμοι “οραματιστές” είναι η προτεραιότητα μου και η ανάγκη μου! Και “Ο Ουρανός πάνω από την πόλη”. Δεν έχει κλείσει αυτή η παράσταση τον κύκλο της. Έχει ακόμη μεγάλο ταξίδι να διανύσει!